

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 5C/209/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7716209215
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Štefanič
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2021:7716209215.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudca JUDr. Gabriel Štefanič, v spore žalobkýň 1/ I. M., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, 2/ Z. M., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom F. XX, zastúpených JUDr. Michalom Kolesárom, advokátom, Špitálska 5, Michalovce proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyniam spoločne a nerozdielne sumu 10.124,85 eur bezúročne v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu žalobkýň v sume 7.869,80 eur z a m i e t a.

III. Súd priznáva žalobkyniam náhradu trov konania v rozsahu 12,52 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodne označený žalobca N. M., nar. XX.XX.XXXX žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 18.717,45 eur bezúročne, ako aj na náhradu trov konania, pričom svoj nárok na náhradu škody oprel o § 18 zák. č. 514/2003 Z. z. a nárok na priznanie nemajetkovej ujmy o § 17 ods. 2 citovaného zákona.

2. Skutkovo svoj návrh odôvodnil tak, že uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite Východ, oddelením vyšetrovania Košice č. PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 02.02.2005 bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie pre trestné činy prijímania úplatku ako aj inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, c/ Trestného zákona. Dňa 12.06.2007 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry na N. M. a J. H. na Špeciálny súd v Pezinku obžalobu pre trestný čin podľa § 160a ods. 1, ods. 2 a trestný čin podľa § 158 ods. 1 písm. a/ zák. č. 140/1961 Zb.. Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK 2T/37/2007 zo dňa 20.05.2008 bol N. M. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok za ktorý bol stíhaný. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 05.06.2008.

3. Jeho nárok na náhradu škody pozostával z trov advokátskeho zastúpenia v celkovej sume 5.431,21 eur a z cestovných a ubytovacích nákladov za cestovné zo Závadky do Košíc a späť v dňoch 13.09.2005, 12.12.2005, 12.01.2006 - úkony prípravného konania ako aj cestovné zo Závadky do Pezinku a späť v dňoch 18.07.2007, 20.02.2008, 22.04.2008, 20.05.2008, kedy boli pojednávania na Špeciálnom súde v Pezinku a ubytovanie dvakrát v Hoteli Tília v Pezinku v celkovej sume 416,24 eur. Ďalej si uplatnil nemajetkovú ujmu v peniazoch v celkovej sume 12.870,- eur ku ktorej sume dospel tak, že trestné konanie trvalo 39 mesiacov, ktorý počet vynásobil sumou 330,- eur, ktorá predstavovala minimálnu mzdu

podľa vtedy platnej úpravy, čím dospel k sume 12.870,- eur. Túto nemajetkovú ujmu odôvodnil tým, že nezákonným rozhodnutím mu bolo závažným spôsobom zasiahnuté do súkromného, ale aj pracovného života. Ako dlhoročný colník bol hneď po vznesení obvinenia dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, a to rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu štátnej služby vydaného Colným úradom Čierna nad Tisou 08.02.2005, proti ktorému rozhodnutiu sa N. M. odvolal, avšak Colné riaditeľstvo SR jeho odvolanie dňa 07.04.2005 zamietlo. Rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Michalovce zo dňa 23.06.2008 po právoplatnosti rozsudku špeciálneho súdu, ktorým bol N. M. oslobodený spod obžaloby bolo dňom 05.06.2008 ukončené dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby a bol mu doplatený rozdiel mesačného služobného platu za obdobie od 11.02.2005 do 05.06.2008. Vo vyššie uvedených rozhodnutiach aj napriek jeho tvrdeniam sa konštatuje, že porušil základné povinnosti colníka, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, prijal úplatok a tým zneužil svoje postavenie na poskytnutie výhody inej osobe, teda že je dôvodne podozrivý zo spáchania závažnej trestnej činnosti. Tieto obvinenia ako aj urážky bývalých spolupracovníkov ho profesijne ovplyvnili do tej miery, že bol nútený požiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru. Vyššie uvedenými nezákonnými rozhodnutiami a nepravdivými obvineniami značne, hlavne bezdôvodne utrpel jeho súkromný život, keď sa stal terčom urážlivých poznámok a výsmeškov, nazývali ho cigaretárom a úplatkárom, a to aj napriek oslobodzujúcemu rozsudku, preto mal za to, že ním požadovaná nemajetková ujma je minimom náhrady za škody, ktoré mu boli neprávom spôsobené.

4. Žalovaná uplatnený nárok neuznala ani čo do základu, a to z toho dôvodu, že nie sú splnené podmienky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.. Poukázala na to, že pre vyhovenie žaloby musia byť splnené zákonné podmienky, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí existovať rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Tiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť. Vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy tiež musia byť splnené podmienky zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Vzhľadom na zásadu prezumpcie správnosti rozhodnutí žalovaná uviedla, že v konaní o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za vznik škody nie je možné posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci v trestnom konaní. Podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným nadriadeným orgánom a takéto rozhodnutie je pre uvedené konanie záväzné. Nepoprela, že N. M. bol úspešný v konaní Špeciálneho súdu v Pezinku PK 2T/37/2007 a rozsudkom zo dňa 20.05.2008 spod obžaloby oslobodený, avšak v rámci konania nedošlo k zrušeniu žiadneho rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom. Poukázala na nález Ústavného súdu SR ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania určitého skutku konkrétnou osobu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre trestné stíhanie N. M. a k jeho oslobodeniu spod obžaloby došlo až v dôsledku toho, že v súdnom konaní nebolo preukázané, že sa stal skutok pre ktorý bol stíhaný. V závere vyslovila žalovaná názor, že nie je možné preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia, keďže žiadne rozhodnutie orgánu verejnej moci nebolo príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušené v rámci vedenia trestného konania. Tento jej názor plne korešponduje aj s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci W. proti ČR, kde sťažnosť bola vedená pod č. 57404/08 z 20.06.2013, kde ESLP práve zaujal také isté stanovisko ako to uviedla žalovaná, pričom žalovaná vo svojich záveroch vychádzala z tohto stanoviska.

5. V zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. N. M. dňa 17.03.2009 podal na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ktorej si uplatnil náhradu škody pozostávajúcu z náhrady trov obhajoby vo výške 5.431,21 eur, skutočnej škody vo výške 416,24 eur, nemajetkovej ujmy vo výške 12.870,-, spolu 18.717,45 eur.

6. Listom Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 26.03.2009 mu bolo oznámené, že predmetná náhrada nespadá do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR a jeho žiadosť bola postúpená na vybavenie Ministerstvu vnútra SR. Následne už Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 23.06.2009 jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zamietlo.

X. N. M. preto dňa 02.06.2011 žiadal, aby súd zaviazal pôvodne označenú žalovanú Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR na priznanie škody a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 18.717,45 eur bezúročne ako aj na náhradu trov právneho zastúpenia.

X. N. M. svoj nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci si uplatnil na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 13.03.2009 a Ministerstvu spravodlivosti SR bola táto žiadosť doručená 19.03.2009. Na tomto ministerstve bola evidovaná pod č. 25716/2009/46 a dňa 26.03.2009 bola táto žiadosť odstúpená na vybavenie Ministerstvu vnútra SR. Toto ministerstvo dňa 23.06.2009 pod sp. zn. Č. p.: SLV-343/PS-2009 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zamietlo. Túto skutočnosť oznámilo N. M. prostredníctvom jeho zástupcu dňa 23.06.2009.

9. Dňa 08.11.2011 N. M. oznámil konajúcemu súdu v konaní 6C 93/2011 na č. I. 92 spisu, že ako ďalšieho žalovaného označuje Slovenskú republiku, zastúpenú Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, Bratislava. Z rozhodnutia Generálnej prokuratúry SR v konaní XV/5 Spr 31/11-15 zo dňa 06.10.2011 vyplýva, že Generálnej prokuratúre SR bola dňa 10.05.2011 doručená žiadosť N. M. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a že ani generálna prokuratúra tejto žiadosti nevyhovuje.

10. Žalobca podaním zo dňa 08.04.2013 doručeným súdu 11.04.2013 na č. I. 156 spisu 6C 93/2011 zobral svoj návrh voči označenému žalovanému v 2. rade - Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR v celom rozsahu späť a žiadal, aby súd konanie voči tejto označenej žalovanej zastavil.

11. Súd uznesením 6C 93/2011 dňa 01.04.2014 konanie proti označenej žalovanej v 2. rade Generálnej prokuratúre SR zastavil a konanie voči označenej žalovanej v 1. rade Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra SR vylúčil na samostatné konanie. Vec bola zapísaná pod novú spisovú značku 20C 89/2014. Pôvodne označený žalobca N. M. svojím podaním zo dňa 16.01.2015 doručeným súdu 19.01.2015 na č. I. 18 spisu 20C 89/2014 oznámil súdu, že žiada, aby opäť bola pripustená zmena v označení žalovaného s tým, že ako správne označenou má byť Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR. Od uvedeného dátumu Okresný súd Michalovce konal ďalej ako s označenou žalovanou - Slovenskou republikou, zastúpenou Generálnou prokuratúrou SR.

12. Pôvodne označený žalobca N. M., nar. XX.XX.XXXX dňa XX.XX.XXXX zomrel a po tomto bolo vedené dedičské konanie pod sp. zn. 21D 1242/2017. Z uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 16.04.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.04.2018 bolo zistené, že dedičmi po poručiťelovi - pôvodnom žalobcovi sú manželka I. M., rod. R., nar. XX.XX.XXXX a dcéra Z. M.Č., nar. XX.XX.XXXX. Súd uznesením 5C 209/2016-69 rozhodol, že pokračuje v konaní s právnymi nástupcami žalobcu, vyššie označenými dedičkami.

13. Pôvodne označený žalobca N. M. svojím listom zo dňa 11.07.2013 vo veci 6C 93/2011 zobral svoj návrh týkajúci sa príslušenstva v sume 720,98 eur späť a podaním zo dňa 28.01.2016 zobral svoj návrh v sume 722,60 eur späť a žiadal, aby súd konanie k týmto sumám zastavil. Suma 720,98 eur predstavovala náklady predbežného prerokovania za trovy právneho zastúpenia, a to za dva hlavné úkony dňa 04.02.2009 - príprava a prevzatie zastúpenia 353,54 eur a dňa 13.03.2009 - žiadosť o predbežné prerokovanie nároku 353,54 eur + 2 x režijný paušál po 6,95 eur. Suma 722,60 eur predstavovala tiež trovy právneho zastúpenia, a to za úkon z 12.01.2006 - oboznámenie s výsledkami vyšetrovania 67,98 eur, dňa 21.02.2008 - strata času 294,63 eur, dňa 21.02.2008 - cestovné náhrady 250,48 eur, dňa 22.06.2005 - účasť na vyšetrovanom úkone 41,53 eur, dňa 26.01.2006 - oboznámenie s výsledkami vyšetrovania 67,98 eur. Súd uznesením 20C 89/2014-70 zo dňa 16.05.2016 konanie k uvedeným sumám zastavil a prevyšujúcu časť nároku žalobcu vylúčil na samostatné konanie.

14. Z podania žalobcu zo dňa 27.01.2009 na č. I. 27 spisu 5C 209/2016 súd zistil, že tento si uplatnil trovy obhajoby v trestnom konaní na Špeciálnom súde v Pezinku pod č. PK 2T/37/2007, pričom hodnota úkonu podľa § 158 ods. 1 písm. a/, c/ Trestného zákona predstavovala 41,53 eur.

V roku 2005 si uplatnil tieto úkony:

03.02.2005 prevzatie a príprava obhajoby, vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/) 41,53 eur,

07.02.2005 písomné podanie, (§ 14 ods. 1 písm. c/) 41,53 eur,

22.06.2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 41,53 eur,
15.07.2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 41,53 eur,
hodnota úkonu prekvalifikovaná na § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona 62,27 eur,
13.09.2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 62,27 eur,
01.12.2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 62,27 eur,
12.12.2005 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 62,27 eur,
14.12.2005 písomné podanie (§ 14 ods. 1 písm. c/) 62,27 eur.
8 x režijný paušál po 4,98 eur, spolu 39,43 eur. Vyúčtované náklady spolu 455,02 eur.

Za rok 2006 hodnota úkonu § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona 67,98 eur:
12.01.2006 oboznámenie s výsledkami vyšetrovania (§ 14 ods. 1 písm. d/) 67,98 eur,
26.01.2006 oboznámenie s výsledkami vyšetrovania (§ 14 ods. 1 písm. d/) 67,98 eur,
21.07.2006 účasť pri vyšetrovacích úkonoch (§ 14 ods. 1 písm. d/) 67,98 eur,
3 x režijný paušál 5,44 eur, spolu 16,33 eur. Hodnota úkonov za rok 2006 spolu 220,27 eur.

Za rok 2007 hodnota úkonu podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona 73,96 eur:
28.02.2007 oboznámenie s výsledkami vyšetrovania (§ 14 ods. 1 písm. d/) 73,96 eur,
06.03.2007 porada s klientom (§ 14 ods. 1 písm. b/) 73,96 eur,
27.04.2007 oboznámenie s výsledkami vyšetrovania (§ 14 ods. 1 písm. d/) 73,96 eur,
18.07.2007 obhajoba na hlavnom pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. g/) 73,96 eur,
4 x režijný paušál po 5,91 eur, spolu 23,63 eur. Advokátske trovy za rok 2007 spolu 319,46 eur.

Za rok 2008 hodnota úkonu podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona 79,07 eur:
18.02.2008 porada s klientom (§ 14 ods. 1 písm. b/) 79,07 eur,
20.02.2008 obhajoba na hlavnom pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. d/) 158,14 eur (od 09:00 do 10:47
hod., od 13:00 do 13:40 hod.),
21.02.2008 obhajoba na hlavnom pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. d/) 158,14 eur (od 09:00 do 11:52
hod.),
22.04.2008 obhajoba na hlavnom pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. d/) 79,07 eur,
20.05.2008 obhajoba na hlavnom pojednávaní (§ 14 ods. 1 písm. d/) 158,14 eur (od 09:04 do 10:30
hod., od 11:34 do 11:54 hod.),
5 x režijný paušál po 6,31 eur, spolu 31,53 eur. Advokátske trovy za rok 2008 spolu 664,08 eur.

Strata času za rok 2005:

22.06.2005 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 250 - 49,79 eur,
15.07.2005 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 250 - 49,79 eur,
13.09.2005 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 250 - 49,79 eur,
01.12.2005 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 250 - 49,79 eur,
12.1.2005 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 250 - 49,79 eur, spolu 248,95 eur.

Strata času za rok 2006:

12.01.2006 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 273 - 54,37 eur,
26.01.2006 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 273 - 54,37 eur,
21.07.2006 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 273 - 54,37 eur, spolu 163,11 eur.

Strata času za rok 2007:

28.02.2007 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 297 - 59,15 eur,
27.04.2007 Michalovce - Košice - Michalovce 6 x 297 - 59,15 eur,
17.08.2007 Michalovce - Pezinok - Michalovce 28 x 297 - 276,04 eur, spolu 394,34 eur.

Strata času za rok 2008:

20.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce 28 x 317 - 294,63 eur,
21.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce 28 x 317 - 294,63 eur,
22.04.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce 28 x 317 - 294,63 eur,
20.05.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce 28 x 317 - 294,63 eur, spolu 1.178,52 eur.

Cestovné náhrady za rok 2005:

22.06.2005 Michalovce - Košice - Michalovce (130 x 5,3 x 39,6/100=273 + 130 x 6,2) - 35,82 eur,

15.07.2005 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 39,6/100=273 + 130 \times 6,2$) - 35,82 eur,
13.09.2005 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 39,6/100=273 + 130 \times 6,2$) - 35,82 eur,
01.12.2005 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 38,7/100=266 + 130 \times 6,2$) - 35,58 eur,
12.12.2005 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 38,9/100=268 + 130 \times 6,2$) - 35,65 eur,
spolu 178,68 eur.

Cestovné náhrady za rok 2006:

12.01.2006 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 39/100=269 + 130 \times 6,2$) - 35,68 eur,
26.01.2006 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 36,8/100=269 + 130 \times 6,2$) - 35,68 eur,
21.07.2006 Michalovce - Košice Michalovce ($130 \times 5,3 \times 36,8/100=253 + 130 \times 6,2$) - 35,19 eur, spolu
106,55 eur.

Cestovné náhrady za rok 2007:

28.02.2007 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 35,2/100=242 + 130 \times 6,2$) - 34,82 eur,
27.04.2007 Michalovce - Košice - Michalovce ($130 \times 5,3 \times 34,9/100=240 + 130 \times 6,2$) - 34,72 eur,
18.07.2007 Michalovce - Pezinok - Michalovce ($900 \times 5,3 \times 36,2/100=1.727 + 900 \times 6,2$) - 242,55 eur,
spolu 312,09 eur.

Cestovné náhrady za rok 2008:

20.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce ($900 \times 5,3 \times 41,2$) /100 = 1.965 + ($900 \times 6,2$) - 250,48
eur,
21.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce ($900 \times 5,3 \times 41,2$) /100 = 1.965 + ($900 \times 6,2$) - 250,48
eur,
22.04.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce ($900 \times 7,1 \times 39,9$) /100 = 2.550 + ($900 \times 6,2$) - 269,87 eur,
20.05.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce ($900 \times 7,1 \times 40,7$) /100 = 2.600 + ($900 \times 6,2$) - 271,53,48
eur, spolu 1.042,29 eur.

Iné náklady:

22.04.2008 ubytovanie 68,71 eur

20.05.2008 ubytovanie 79,13 eur, spolu 147,85 eur. Žalobca takto vyčíslil trovy advokátskeho konania v prípravnom konaní a v konaní vedenom na Špeciálnom súde v Pezinku pod č. PK 2T/37/2007 v celkovej sume 5.431,21 eur. Od tejto sumy bolo potrebné odpočítať čiastočné späťvzatie žalobného návrhu žalobcu, čo sa týka advokátskych trov sumu 722,60 eur, a to pri trovách obhajoby za rok 2005 - dňa 22.06.2005 v sume 41,53 eur, v roku 2006 - dňa 12.01.2006 v sume 67,98 eur, dňa 26.01.2006 v sume 67,98 eur, za stratu času za rok 2008 - dňa 21.02.2008 v sume 294,63 eur a cestovné náklady za rok 2008 - dňa 21.02.2008 v sume 250,48 eur. Celková hodnota späťvzatia žaloby, čo sa týka advokátskych trov a náhrad činila 722,60 eur, po odpočítaní od sumy 5.431,21 eur advokátske trovy predstavovali 4.708,61 eur.

15. Z príjmového pokladničného dokladu bez označenia čísla zo dňa 04.02.2009 na č. I. 58 spisu 6C 93/2011 súd zistil, že N. M. zaplatil JUDr. Michalovi Kolesárovi, svojmu právnenému zástupcovi uvedenú sumu, ako účel platby sú uvedené trovy obhajoby. Z čestného prehlásenia N. M. zo dňa 08.07.2015 na č. I. 40 spisu 20C 89/2014 súd zistil, že N. M. čestne prehlásil, že v dňoch 06.03.2007 a 18.02.2008 sa zúčastnil porady s JUDr. Michalom Kolesárom v advokátskej kancelárii v Michalovciach, ul. Špitálska 5, a to v jeho trestnej veci vedenej na Špecializovanom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2T/37/2007. Tieto porady potvrdil aj svojím podpisom na advokátskom spise a potvrdil nevyhnutnosť týchto porad, nakoľko sa jednalo o obzvlášť závažnú trestnú vec. Z osvedčenia o evidencii motorového vozidla č. SD216677 na č. I. 41 spisu súd zistil, že na tomto je vedené osobné motorové vozidlo zn. Mazda 6 pod Ev. č. MI 233BZ a jeho vlastníkom je JUDr. Michal Kolesár, evidencia tohto vozidla bola zaznamenaná 25.04.2008.

16. Z technického preukazu motorového vozidla MI 989BB na č. I. 42 spisu súd zistil, že na tomto je vedené vozidlo zn. Opel Meriva X01 1,7 vo vlastníctve JUDr. Michala Kolesára. K evidencii vozidla došlo 06.02.2004. Z údajov z internetu na č. I. 43 spisu 20C 89/2014 súd zistil aká cena palív bola v rokoch 2005 - 2008. Z účtenky hotelu Tilia Pezinok, Kovaľova 20, V. K. na č. I. 44 spisu 20C 89/2014 súd zistil, že za ubytovanie v dňoch 17. - 18.07.2007 v hotovosti uhradil N. M. sumu 1.400,- Sk. Z druhej účtenky z toho istého ubytovacieho zariadenia, ktorú predložil žalobca súdu nie je možné zistiť v ktorom čase a kto bol ubytovaný v tom istom hoteli Tilia a akú cenu za ubytovanie zaplatil, keďže táto je slabo čitateľná.

17. Z uznesenia Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru boja proti organizovanej kriminalite, oddelenia vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 02.02.2005 vyplýva, že týmto uznesením bolo voči N. M. začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona.

18. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 322/04-152 zo dňa 23.03.2005 prokurátor sťažnosť vtedy obvineného N. M. proti vyššie uvedenému uzneseniu zamietol.

19. Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Východ, oddelenie vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 07.12.2005 bolo voči N. M. začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona.

20. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 322/04-290 dňa 23.01.2006 prokurátor vyhovel sťažnosti N. M. a vyššie uvedené uznesenie zrušil.

21. Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Východ, oddelenia vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-2004 zo dňa 21.02.2007 bola trestná vec obvinených J. H. a N. M. vylúčená na samostatné konanie zo spoločného konania obvinených I. Q. a spol. s tým, že vylúčená trestná vec obvineného H. a N. M. bude vedená pod č. ČVS:PPZ-7/BOK-V-2007.

22. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podal na Špeciálny súd v Pezinku pod č. VII/1 Gv 32/07-21 obžalobu na obvinených J. H. a N. M..

23. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK-2T/20/2007 zo dňa 18.07.2007 sudca špeciálneho súdu vrátil vec Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR na konanie o dohode o vine a treste.

24. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podal na Špeciálny súd v Pezinku dňa 17.09.2007 pod č. VII/1 Gv 32/07-52 samostatnú obžalobu na N. M..

25. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK 2T 31/2007 zo dňa 15.11.2007 sudca vylúčil zo spoločného konania konanie proti obvinenému N. M. s tým, že vylúčená trestná vec bude vedená pod novou spisovou značkou PK 2T 37/2006.

26. Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku PK 2T/37/2007 zo dňa 20.05.2008, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 05.06.2008 bol obžalovaný N. M. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

27. Nahliadnutím do pripojeného trestného spisu Špeciálneho súdu Pezink PK 2T 37/2007 bolo zistené, že zástupca žalobcu sa vyššie uvedených vyšetrovacích úkonov ako aj pojednávani zúčastnil.

28. Žalovaná uplatnený nárok neuznala ani čo do základu, a to z toho dôvodu, že nie sú splnené podmienky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.. Poukázala na to, že pre vyhovenie žaloby musia byť splnené zákonné podmienky, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí existovať rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Tiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť. Vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy tiež musia byť splnené podmienky zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Vzhľadom na zásadu prezumpcie správnosti rozhodnutí žalovaná uviedla, že v konaní o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za vznik škody nie je možné posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci v trestnom konaní. Podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným nadriadeným orgánom a takéto rozhodnutie je pre uvedené konanie záväzné. Nepoprela, že N. M. bol úspešný v konaní Špeciálneho súdu v Pezinku PK 2T/37/2007 a rozsudkom zo dňa 20.05.2008 spod obžaloby oslobodený, avšak v rámci konania nedošlo k zrušeniu žiadneho rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom. Poukázala na nález Ústavného súdu SR ÚS 163/2013

zo dňa 13.11.2013 v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania určitého skutku konkrétnou osobu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre trestné stíhanie N. M. a k jeho oslobodeniu spod obžaloby došlo až v dôsledku toho, že v súdnom konaní nebolo preukázané, že sa stal skutok pre ktorý bol stíhaný. V závere vyslovila žalovaná názor, že nie je možné preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatneného nároku v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia, keďže žiadne rozhodnutie orgánu verejnej moci nebolo príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušené v rámci vedenia trestného konania. Tento jej názor plne korešponduje aj s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci W. proti ČR, kde sťažnosť bola vedená pod č. 57404/08 z 20.06.2013, kde ESLP práve zaujal také isté stanovisko ako to uviedla žalovaná, pričom žalovaná vo svojich záveroch vychádzala z tohto stanoviska.

29. Zo žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nárokov v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. zo dňa 02.05.2011 na č. I. 98 spisu 6C 93/2011 súd zistil, že uvedeného dňa zástupca N. M. JUDr. Michal Kolesár adresoval túto žiadosť Generálnej prokuratúry SR.

30. Z listu Generálnej prokuratúry SR XV/5 Spr 31/11-5 zo dňa 13.05.2011 na č. I. 97 spisu 6C 93/2011 súd zistil, že generálna prokuratúra potvrdila prijatie žiadosti N. M..

31. Z rozhodnutia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 06.10.2011 zn. XV/5 Spr 31/11-15 na č. I. 93 spisu 6C 93/2011 súd zistil, že generálna prokuratúra žiadosti N. M. na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. nevyhovela, nakoľko postup prokurátora v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom bol zákonný a správny a nie je takto splnená základná podmienka na náhradu škody uvedená v § 18 zák. č. 514/2003 Z. z., a to aby došlo k vzniku škody v konaní v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo bol zvolený nesprávny úradný postup zo strany prokuratúry.

32. Z výsluchu N. M. na č. I. 145 spisu 6C 93/2011 súd zistil, že tento ako colník pôsobil na colnom riaditeľstve od 16.12.1991 do 31.12.2008. Prácu vykonával bezproblémovo, bez akýchkoľvek výhrad zo strany zamestnávateľa až do 02.05.2005, kedy bol predvolaný na výsluch ako svedok na Úrad boja proti organizovanej kriminalite v Košiciach, kde sa dozvedel, že dňa 16.01.2004 mal pustiť na územie SR vozidlo zn. Tavrija, ktoré šoféroval občan Ukrajiny p. H. a auto malo obsahovať nezákonne prevážané cigarety, za prepustenie ktorých mal obdržať úplatok 50.000,- Sk, čo rozhodne poprel. Následne výsluch svedka sa zmenil na výsluch obvineného, keďže voči nemu bolo vznesené policajným orgánom obvinenie. Do týždňa bol postavený mimo služobného pomeru a podrobil sa opakovaným výsluchom. Celá vec nadobudla obrovské rozmery, začalo sa takto utrpenie pre neho aj pre jeho rodinu, keďže celá vec bola predmetom rozhovorov jednak na pracovisku, v rodine ako aj v mieste jeho bydliska. Dňa 07.12.2005 bolo voči nemu vznesené obvinenie ako aj voči ďalším 11 ľuďom, ktorí sa zaoberali organizovaním pašovania cigariet z Ukrajiny na Slovensko, pričom jeho meno bolo práve medzi kriminálne závadnými osobami a podľa názoru N. M. tento bojoval proti pašovaniu cigariet a alkoholu, iných nezákonných látok a zrazu bol obvinený zo založenia a zosnovania nejakej skupiny. Pri rekognícii dňa 20.12.2005 nebol p. H. označený ako osoba, ktorá by mala prijať úplatok 50.000,- Sk, avšak N. M. čakali ďalšie roky ponižovania, chodenia po súdoch a veľa nocí bez pokojného spánku. Po roku a pol bolo vo veci vytýčené prvé pojednávanie na Špeciálnom súde v Pezinku, a to 18.07.2007 a ďalšie 20.02.2008, 22.04.2008 a 20.05.2008, kedy bol spod obžaloby oslobodený. Myslel si, že oslobodzujúcim rozsudkom sa jeho utrpenie skončilo, avšak ďalšia vlna ohovárania a ponižovania prišla zo strany zamestnancov colnice a tak isto aj od vedenia colnice. Po predložení právoplatného oslobodzujúceho rozsudku svojmu zamestnávateľovi tieto tri hodiny tento rozsudok študovali a následne ho zaradili na pracovisko s tým, žeby bolo dobré, aby išiel najskôr na dovolenku. N. M. túto radu poslúchol 5 dní čerpal dovolenku a potom nastúpil strážiť budovu zrušenej Colnej stráže vo Veľkých Kapušanoch, kde strávil tri mesiace. Medzitým bol nútený čerpať aj ďalšiu dovolenku a zamestnávateľom mu bola vyplatená ušlá mzda. Od 20.09.2008 bol už zamestnávateľom zaradený na zmenu, avšak prišla na jeho osobu kontrola. V snahe vyhnúť sa takýmto situáciám v budúcnosti požiadal o zaradenie na miesto psovoda, ktorú prácu vykonával 11 rokov, táto jeho žiadosť však bola zamestnávateľom zamietnutá. V snahe vyhnúť sa poznámkam zo strany spolupracovníkov, ktorí bežne o ňom rozprávali, že je cigareťár, úplatkár, podvodník a podobne požiadal o ukončenie služobného pomeru dňa 27.10.2008 a k ukončeniu služobného pomeru došlo 31.12.2008. Do súčasnosti jeho rodina trpela, zhoršil sa mu zdravotný stav, mal problémy s vysokým krvným tlakom. Zbytočne sa znervózňoval, stálo ho to veľa

peňazí na cestovanie po výsluchoch, na súd do Pezinka, na ubytovanie, cestovné ako aj na lekárov a vzhľadom k tomu, čo sa stalo jemu, jeho rodine, za ohováranie a ponížovanie jeho ako aj jeho rodinných príslušníkov, keďže celé toto konanie malo za následok, že bol označený a stále bol považovaný za úplatkára a cigaretára, znemožnilo ho to v súkromnom aj spoločenskom živote, ovplyvnilo to jeho kariéru colníka, preto mal za to, že spĺňa zákonné podmienky pre priznanie jednak náhrady škody ako aj požadovanej nemajetkovej ujmy. Po skončení služobného pomeru sa zamestnal až v apríli 2010, dovtedy si nevedel nájsť prácu. Od apríla 2010 začal pracovať vo firme FILIP SECURITY s.r.o. v strážnej službe. Potvrdil, že od skončenia služobného pomeru poberal výsluhový dôchodok. Pre úplnosť uviedol, že v tom čase žil so svojimi rodičmi a svojou rodinou v jednej domácnosti, v jednom dome. Jeho rodičia chodili do kostola, kde tiež boli zo strany ostatných veriacich kladené otázky, čo sa vlastne stalo, prečo je voči nemu vedené trestné stíhanie, čoho sa dopustil a samozrejme vysvetlenia prijaté neboli a stále boli pochybnosti o tom, že skutky kladené mu za vinu spáchal. Podobne tomu bolo aj vo sfére okolia jeho manželky a dcéry, ktoré boli tiež vystavené rôznym otázkam, či už zo strany spolupracovníkov alebo spolužiakov v škole, kde im tiež boli dávane rôzne prívlastky ako je úplatkár, cigaretár a podobne. Pri vznesení obvinenia zo zosnovania zločineckej skupiny mu bolo políciou povedané, že mu hrozí trest odňatia slobody až 10 rokov a všetky tieto okolnosti mali za následok, že sa mu zvýšil krvný tlak, začal trpieť žalúdočnými problémami a že už vyše 7 rokov sa lieči na tento zvýšený krvný tlak. Po skončení služobného pomeru dňa 31.12.2008 žalobca bol prihlásený na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a 5 mesiacov sa aj chodil na tento úrad hlásiť. Prácu sa mu nedarilo zabezpečiť, keďže v povedomí ľudí bola stále otázka jeho trestného stíhania a nedôvera, či skutočne tieto skutky spáchal alebo nie. Po 5 mesiacoch, keďže stál v radoch s rôznymi uchádzačmi o zamestnanie, ktorí v podstate iba formálne sa uchádzali o zamestnanie, považoval takého svoje postavenie za deprimujúce a preto prestal chodiť na úrad práce a bol z evidencie vyradený. V tom čase poberal iba výsluhový dôchodok 220,- eur a čo sa týka nemajetkovej ujmy tento poruchový stav trval u neho 39 mesiacov a náhradu 330,- eur vo forme vtedajšej výšky minimálnej mzdy za 39 mesiacov považoval za primeranú.

33. Z výsluchu svedkyne I. M., manželky N. M. súd zistil, že spolu s N. M. viedli do februára 2005 normálny rodinný život. Žili spolu so svokrovcami v jednom dome, narodila sa im dcéra, ktorá navštevovala v tom čase materskú školu. N. M. mal radosť zo svojej práce, venoval sa psom a aj v práci dlhý čas vykonával funkciu psovoda. Nemal žiadne problémy ani v práci, ani v rodine ani v ostatnom spoločenskom živote. Žili normálnym životom ľudí bývajúcich na dedine. Chodili do kostola, zúčastňovali sa kultúrnych podujatí organizovaných obcou. Ich život bol kľudný a bezproblémový. Vo februári 2005 išiel N. M. na výsluch do Košíc ako svedok, no už vtedy svedkyňa volal, že bolo proti nemu vznesené obvinenie pre prijímanie úplatku a že je potrebné zháňať právnikov. Od uvedeného okamihu sa ich život absolútne zmenil, nastali problémy v ich manželskom spoluzití, začali medzi nimi hádky, toto spoluzitie sa narušilo. N. M. stále žil v strese, nevedel vysvetliť ako sa dostal do takejto nepriaznivej situácie, nevedel ani svedkyňa ako manželke vysvetliť prečo k tomu vôbec došlo a prečo bol obvinený. Nastali problémy v jeho zdravotnom stave, začal mať vysoký krvný tlak na ktorý sa začal liečiť dlhodobo. Začali problémy s rodičmi žalobcu, ktorí navštevovali kostol, kde sa nevyhli rôznym otázkam zo strany ostatných veriacich, čo sa týka súvislostí so vznesením obvinenia. Tiež sa zmenil prístup okolia k ich osobám, ich rodine. Po dedine sa začali šíriť reči o tom, že N. M. je trestne stíhaný, že prijímal úplatok, že zosnoval zločineckú skupinu a podobne. Ľudia a okolie sa ich začalo strániť, začali mať obavy z toho, že už samotný kontakt so žalobcom môže mať za následok spájanie týchto osôb s páchaním trestnej činnosti. Ako príklad uviedla, že po ich príchode do miestneho obchodu celý obchod stíchol, všetci na nich pozerali a k takýmto situáciám dochádzalo opakovane. Problémy začala mať aj dcéra svedkyne, nakoľko sa jej ostatné deti v škôlke začali vysmievať, ukazovali na ňu, že je dcérou cigaretára, zlodeja. Niektorí ľudia zo zvedavosti ich išli účelovo navštíviť, či po zásahu kukláčov v ich domácnosti im ostal celý nábytok, či boli vytrhané parkety a podobné veci, teda celkový pohľad na rodinu žalobcu bol veľmi nepriaznivý, dlhodobo deprimujúci a obdobne aj žalobca začal mať problémy v zamestnaní. Okamžite bol postavený mimo službu a aj jeho okolie ho vnímalo negatívne, ostatní spolupracovníci sa mu začali vyhýbať, šepkať si za jeho chrbtom a podobne. Rozhodne bol spájaný so spáchaním trestnej činnosti, či už preukázanej alebo nie. Dôležité pre všetkých ľudí bolo vznesenie obvinenia a vyšetrovanie políciou. Výsledok bol ten, že teda určite dačo spáchať musel. Aj po oslobodzujúcom rozsudku sa v podstate správanie okolia, či už susedov, ostatných občanov obce, známych sa vôbec nezmenilo, alebo len veľmi čiastočne. Každý sa na nich pozeral podozrievavo a prevažná väčšina neverila, že žalobca skutky kladené mu za vinu nespáchal. Takto sa ich celá rodina dištancovala od spoločenského života, styku s okolím, ich kontakty boli so susedmi, známymi, priateľmi len minimálne. Po oslobodzujúcom rozsudku nedôvera voči N. M. aj u jeho zamestnávateľa pretrvávala. Tento ho zaradil strážiť budovu vo Veľkých Kapušanoch. Následne,

keďže sa domáhal dôstojnejšieho zaobchádzania bol preradený do služby vo vozidle, teda kontroloval už vozidlá, ktoré prešli cez hraničný prechod, jednalo sa v podstate o sekundárne kontroly, či colné kontroly boli vykonané správne. Už v tom čase s ním nechceli spolupracovníci slúžiť. Zamestnávateľ posielal na neho rôzne opakované kontroly, aj z tohto správania sa zamestnávateľa mali kolegovia na žalobcu negatívny názor a stále ho považovali za vinného za úplatkára, cigaretára a podobne. Zamestnávateľ ho odmietol zaradiť na funkciu psovoda a keďže takýto stav pretrvával dlhodobo žalobca sa rozhodol služobný pomer ukončiť, keďže takéto správanie zamestnávateľa a kolegov pôsobilo na neho deprimujúco.

34. Zo svedeckej výpovede svedka B. C., bývalého kolegu N. M. súd zistil, že tento pôsobil so žalobcom ako colník na Colnici vo Vyšnom Nemeckom, že boli kolegami dlhší čas a boli priateľmi. Aj tento svedok konštatoval, že do roku 2005 mal N. M. bezproblémový výkon funkcie. Prevažnú časť výkonu funkcie venoval psom a pôsobil 9 rokov ako psovod. Tiež vykonával funkciu colníka priamo na colnici. Nemal s výkonom tejto funkcie žiadne problémy. Po vznesení obvinenia v roku 2005 sa začalo jeho okolie správať voči nemu negatívne. V podstate sa každý bál s N. M. rozprávať, aby nebol spájaný so spáchaním jeho údajnej trestnej činnosti, hoci táto preukázaná nebola. Nikto mu však neveril, každý sa od neho dištancoval. Aj sám svedok uviedol, že mal pochybnosti o tom, či sa N. M. dopustil trestnej činnosti alebo nie. V podstate si každý kládol otázku, či tento spáchal trestnú činnosť alebo nie, ale odpoveď hneď nachádzal sám vo svojej logickej úvahe, že keď tento bol raz obvinený a sú mu kladené určité skutky za vinu určite na tom niečo bude a určite sa tento niečoho dopustil. Takto zmýšľalo v podstate celé okolie žalobcu, či už v pracovnom kolektíve, doma v rodine, resp. v mieste bydliska. So žalobcom bol v telefonickom kontakte počas celej doby jeho trestného stíhania a tento sa mu posťažoval, že má problémy v rodine, má zvýšený krvný tlak a že problémy má aj jeho manželka a dcéra, že okolie im dáva najavo negatívny postoj v súvislosti s jeho obvinením a že každý ho považuje za páchatel'a trestnej činnosti. Aj po oslobodzujúcom rozsudku nedôvera zo strany zamestnávateľa a ostatných kolegov podľa vnímania svedka pretrvávala naďalej. N. M. po opätovnom zaradení do služby poslali strážiť stanicu Colnej stráže do Veľkých Kapušian, potom ho síce zaradili na jeho žiadosť do mobilnej služby, teda následnej kontroly vozidiel prechádzajúcich cez štátnu hranicu. Aj tento svedok uviedol, že kolegovia s ním nechceli slúžiť, lebo sústavné v súvislosti s osobou N. M. boli následné kontroly zo strany vedúceho zmeny, zo strany vyšších orgánov na jeho osobu, teda zamestnávateľ jasne prejavoval voči N. M. nedôveru a tak sa aj k nemu správal. Všetky tieto okolnosti mali za následok, že N. M. požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru.

35. Z výpovede svedka C. C. súd zistil, že tento je susedom N. M., býva oproti nemu a N. M. poznal dlhodobo od detstva. Tohto charakterizoval ako normálne žijúceho človeka, ktorý do roku 2005 nemal žiadne problémy. Celá dedina jeho osobu ako aj jeho rodinu, jeho rodičov s ktorými žili v jednom dome vnímali ako bezchybnú, bezúhonnú a celé okolie ho hodnotilo kladne. Zapájal sa spolu s manželkou aj sám do rôznych akcií, ktoré sa v dedine konali. Celá rodina navštevovala kostol a nemal s nikým žiadne problémy. K vzniku problémov došlo až potom ako bol v roku 2005 obvinený z prijímania úplatku a zosnovania zločineckej skupiny. Vtedy ho spoluobčania začali vnímať negatívne. Svedok bol prítomný pri opakovaných rozhovoroch rôznych osôb na rôznych miestach, či už na spoločenských podujatiach, v pohostinstve, pri športových podujatiach a podobne, kde sa hodnotila osoba N. M. a v prevažnej väčšine bol tento hodnotený záporne. Ľudia mali síce pochybnosti o tom, žeby tento vzhľadom k svojej minulosti páchal nejakú trestnú činnosť, ale výsledok bol ten, že keď ho raz polícia vyšetruje, keď raz proti nemu boli vznesené obvinenia, tak tento sa určite nejakej trestnej činnosti dopúšťal. Aj sám svedok mal pochybnosti o osobe N. M. a tiež si celkom nebol istý, či má veriť jeho slovám o tom, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil alebo nie. Jednalo sa o dlhodobý negatívny stav, ktorý sa podpísal na celej rodine N. M.. V podstate sám N. M. ako aj jeho rodina sa prestali s okolím stýkať, aby minimalizovali reči, ktoré ľudia mali vo vzťahu k jeho osobe a aj ostatní spoluobčania sa dištancovali od rodiny N. M., nakoľko stále boli pochybnosti, či tento trestnú činnosť páchal alebo nie. Aj keď bol tento oslobodený spod obžaloby ľudia správanie voči nemu nezmenili a samotný oslobodzujúci rozsudok podľa vnímania svedka česť žalobcovi nevrátil.

36. Svedok G. H., priateľ žalobcu uviedol, že on býva v susednej dedine R., so žalobcom sa dlhodobo stretávali, navzájom si pomáhali, navštevovali sa a vnímal jeho osobu kladne. Tento žil normálnym usporiadaným rodinným životom človeka bývajúceho na dedine. Žil spolu so svojimi rodičmi a nemal s okolím žiadne problémy. Potom ako v roku 2005 bolo voči N. M. vznesené obvinenie pre prijímanie úplatku a zosnovanie zločineckej skupiny sa stav okamžite diametrálne zmenil. Ľudia ho začali vnímať

ako úplatkára, mafiána, podvodníka. Dávali mu rôzne iné prívlastky a každý si vysvetľoval celú situáciu tak, že keď bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, tak určite sa nejakej trestnej činnosti dopustil. Čo sa týka osobného života žalobcu svedok vnímal zmeny v jeho psychike. Tento bol podráždený, nervózny, uzatváral sa, žil v neustálom strese, nepokojnom pracovnom, rodinnom, spoločenskom prostredí. Bol dennodenne vystavovaný útokom, čo malo rozhodne dopad na jeho profesijný aj súkromný život. Po oslobodzujúcom rozsudku N. M. kandidoval na funkciu starostu v obci F.. Svedok bol prítomný pri viacerých úvahách spoluobčanov, ktorí sa vyjadrili v tom zmysle, že žiaden hlas úplatkárovi dávať nebudú. Rozhodne aj trestné stíhanie malo dopad vo sfére žalobcu aj na jeho kariérny život.

37. Okresný súd rozsudkom zo dňa 15.04.2019 v predmetnej právnej veci rozhodol tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyniam spoločne a nerozdielne titulom nemajetkovej ujmy 10.000,- eur bezúročne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti návrh žalobkýň zamietol, náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

38. Odvolací súd dňa 30.03.2020 svojim uznesením 2Co 241/2019 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie vo veci. Uložil prvostupňovému súdu v prvom rade špecifikovať z čoho pozostáva škoda a z čoho nemajetková ujma a rozhodnúť v novom rozhodnutí konkrétne o škode a konkrétne o nemajetkovej ujme a uviesť koľko súd priznáva titulom toho ktorého nároku. Zároveň uložil súdu prvého stupňa zaoberať sa otázkami primeranosti nemajetkovej ujmy a uviesť v čom vidí súd dôvodnosť nemajetkovej ujmy pôvodného žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím.

39. Prvostupňový súd zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu dňa 30.04.2020 doručil stranám sporu s úpravou, aby v lehote 10 dní navrhli dôkazy, ktoré žiadajú v konaní vykonať.

40. Žalovaná vo svojom podaní zo dňa 18.05.2020 na č. I. 164 spisu uviedla len toľko, že súd rozhodol iba o nemajetkovej ujme a nerozhodol o výške škody, ktorá suma by mala byť zahrnutá do celkovej škody, pričom konkretizuje, že trovy trestného konania predstavovali sumu 4.708,61 eur a škoda na cestovnom bola ustálená sumou 416,24 eur. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady v požadovanej výške 12.870,- eur titulom nemajetkovej ujmy.

41. Z podania žalobkýň zo dňa 05.10.2020 na č. I. 171 spisu súd zistil, že tieto konkretizovali náhradu účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní N. M. v sume 4.708,61 eur a náhradu skutočnej škody vo výške 416,24 eur. Zotrvali na stanovisku, že suma 12.870,- eur predstavuje nemajetkovú ujmu, ktorá bola spôsobená neohému N. M. a že tento nárok N. M. bol dostatočným spôsobom preukázaný samotným výsluchom N. M., ako aj výsluchom svedkov I. M., B. C., C. C. Z. G. H.. Všetci títo svedkovia podrobne popísali ako nezákonné trestné stíhanie skončené po 39 mesiacoch oslobodzujúcim rozsudkom negatívne ovplyvnilo už spomínaný spoločenský, pracovný a rodinný život N. M.. Žalobkyne žiadali žalobe v takejto podobe vyhovieť, iné návrhy na dokazovanie nemali.

42. Podľa § 1 zák. č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

43. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

44. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

45. Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto

ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

46. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

47. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

48. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

49. Podľa § 6 ods. 3 citovaného zákona ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

50. Podľa § 6 ods. 4 citovaného zákona ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

51. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

52. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov.

53. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

54. Podľa § 15 ods. 2 citovaného zákona ak bola žiadost' podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

55. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

56. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

57. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

58. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

59. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

60. Podľa § 18 ods. 2 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

61. Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

62. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

63. Prostredníctvom práv priznaných v článku 46 ods. 3 Ústavy SR Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude v právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika zaručuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených v článku 46 ods. 3 Ústavy SR nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.

64. V prvom rade sa súd vzhľadom na argumentáciu žalovanej zaoberal výkladom pojmu nezákonnosti rozhodnutia. K uvedenej otázke súdna prax zaujala názor, že zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné. Pojem nezákonnosti nie je v zák. č. 514/2003 Z. z. definovaný. Zákonnosť, či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení štát zodpovedá za škodu, ktorú spôsobili orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci aj nezákonným rozhodnutím, pričom právo na náhradu

škody možno uplatniť až vtedy, keď právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť.

65. Súd mal za zistené, že uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenie vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 02.02.2005 bolo voči N. M. začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 322/04-152 zo dňa 23.03.2005 prokurátor sťažnosť vtedy obvineného N. M. proti vyššie uvedenému uzneseniu zamietol. Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenia vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 07.12.2005 bolo voči N. M. začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie za trestný čin založenia a zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VI Gv 322/04-290 zo dňa 23.01.2006 prokurátor vyhovel sťažnosti N. M.B. a vyššie uvedené rozhodnutie zrušil. Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenie vyšetrovania Košice ČVS:PPZ-7/BOK-V-I-2004 zo dňa 21.02.2007 bola trestná vec obvineného J. H. a N. M. vylúčená na samostatné konanie zo spoločného konania obvinených I. Q. a spol. s tým, že vylúčená trestná vec obvinených Eugenija Boldižára a N. M. bola vedená ďalej pod zn. ČVZ:PPZ-7/BOK-V-I-2007. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podal na Špeciálny súd v Pezinku pod č. VI/1Gv 32/07-21 obžalobu na obvinených J. H. a N. M.. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku č. PK 2T/20/2007 zo dňa 18.07.2007 sudca špeciálneho súdu vrátil vec Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR na konanie o dohode o vine a treste. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR podal na Špeciálny súd v Pezinku dňa 17.09.2009 pod č. VIII/1Gv 32/07-52 samostatnú obžalobu na N. M.. Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku PK 2T/31/2007 zo dňa 15.11.2007 sudca vylúčil zo spoločného konania konanie proti N. M. s tým, že vylúčená vec bola vedená pod sp. zn. PK 2T 37/2007. Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku PK 2T 37/2007 zo dňa 20.05.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.06.2008 bol N. M. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený.

66. Vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ svojim uznesením VII Gv 322/04/4-152 dňa 23.03.2005 a následne prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podal na Špeciálny súd v Pezinku pod č. VIII/1Gv 32/07-21 obžalobu aj na N. M. súd mal za to, že v zmysle zák. č. 514/2003 ide o nezákonné rozhodnutie. Súd poukazuje na ustálenú súdnu prax vychádzajúcu z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.03.2011 sp. zn. 3Cdo 194/2010 v zmysle ktorého zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátom v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným v názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 až § 4 zák. č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia - R 35/1991. Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov v zásade právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby - R 70/1994. Na podstate týchto právnych záverov ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zák. č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánov z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zák. č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda treba mať na zreteli, že zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu sleduje, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

67. Je nepochybné, že N. M. v trestnom konaní na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. PK 2T/37/2007 splnomocnil svojím zastupovaním JUDr. Michala Kolesára, advokáta ako svojho obhajcu, ktorý vyčíslil trovy obhajoby tak, ako sú uvedené na č. I. 27 - 28 spisu 5C 209/2016, okrem úkonov za rok 2005 dňa 22.06.2005, 2006 dňa 12.01.2006 a 26.01.2006 a vyčíslená strata času dňa 21.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce a ďalej cestovné náklady 21.02.2008 Michalovce - Pezinok - Michalovce. Advokátske náklady takto upravené celkovo predstavovali 5.437,21 eur od ktorých bolo potrebné odpočítať sumu 722,60 eur za vyššie uvedené úkony právnej pomoci, ktorú žalobca zbral počas konania späť. Takto súd dospel ku konečnej sume trov advokátskeho zastúpenia v rámci trestného konania vo výške 4.708,61 eur. Všetky uvedené úkony, ktoré sú na citovaných listoch spisu 5C 209/2016 korešpondujú s údajmi vyplývajúcimi z trestného spisu PK 2T/37/2007 ako aj s príslušnými ustanoveniami Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Čo sa týka úkonov, a to porady N. M. s JUDr. Michalom Kolesárom v dňoch 06.03.2007 a 18.02.2008 súd uveril čestnému prehláseniu, ktoré N. M. predložil súdu s dátumom 07.07.2015 na č. I. 40 spisu 20C 89/2014. Čo sa týka uplatneného cestovného súd mal za to, že zástupca žalobcu sa účtovaných úkonov zúčastnil a že použil dopravné prostriedky vo svojom vlastníctve a že tento si aj správne vyúčtoval náhradu za ich použitie tak, ako je to vyššie konkretizované pri tej ktorej ceste, na ten ktorý úkon.

68. Z príjmového dokladu o úhrade zo dňa 04.02.2008 na č. I. 33 spisu 20C 89/2014 mal súd za preukázané, že N. M. uhradil JUDr. Michalovi Kolesárovi trovy obhajoby v celkovej výške 5.431,21 eur, čo potvrdil JUDr. Kolesár svojím podpisom na uvedenom príjmovom pokladničnom doklade.

69. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, teda bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť, avšak len za súčasného splnenia troch podmienok: 1/ existencia škody, 2/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. úradným postupom.

70. Nezákonným rozhodnutím v danom prípade podľa názoru súdu bolo jednak vznesenie obvinenia dňa 02.02.2005 ako aj uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. VII Gv 322/04-152 zo dňa 23.03.2005, ktorým sťažnosť N. M. bola práve orgánom žalovanej zamietnutá a ďalšie nezákonné rozhodnutie podľa názoru súdu bolo podanie obžaloby práve Generálnou prokuratúrou SR na Špeciálny súd v Pezinku pod sp. zn. VII/1Gv 32/07-21, a to s poukazom na oslobodzujúci rozsudok toho istého súdu PK 2T/37/2007 zo dňa 20.05.2008. Škoda v danom prípade predstavovala majetkovú ujmu v majetkovej sfére poškodeného - N. M. spočívajúca v zabezpečení advokáta a vo vyčíslení advokátskych trov. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. úradným postupom je tiež zrejmá, nakoľko nebyť vzneseného obvinenia, resp. podania obžaloby N. M. by nemal nutnosť brániť svoje práva formou advokátskeho zastúpenia.

71. Ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Pri uhrádzaní nemajetkovej ujmy a určení jej výšky je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd ju môže priznať len za predpokladu, ak primeraná náhrada nebola postačujúca na odstránenie následkov a došlo k značenému zníženiu dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo spoločenského uplatnenia jednotlivca. Nemajetkovou ujmu je taký zásah, ktorý sa premieťa do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Treba ju preto odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami a inej nemajetkovej ujmy vznikutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnnejšiu ochranu osobnosti fyzickej osoby. V dôsledku dopadu celkovej zložitosti prípadu a dĺžky trestného stíhania, absolvovania opakovaných výsluchov, vyšetrovacích úkonov orgánov činných v trestnom konaní mal súd za preukázané zmeny v správaní sa N. M., a to výsluchom samotného N. M., ako aj jeho manželky a ďalších svedkov vypočutých v konaní. Samotné trestné stíhanie celkom narušilo rodinný život N. M., tento sa dostával do rozporov so svojím najbližším okolím, a to manželkou, svojimi rodičmi a tiež prebiehajúce trestné konanie malo za

následok aj negatívny dopad do sféry života dcéry N. M.. U N. M. bol preukázaný hlavne pocit neistoty, obavy o svoju ďalšiu existenciu, čelil rôznym otázkam a nepriamo aj útokom na svoju osobu, a to jednak v prostredí kde žil. Ľudia sa ho začali strániť, čelil poznámkam, že sa jedná o kriminálne závadnú osobu. Po príchode do spoločnosti dochádzalo k trápnyim situáciám, keď celé okolie zmĺklo a sledovalo osobu N. M. ako aj jeho rodinných príslušníkov. Ako uviedli svedkovia C. C. a G. H. opakovane boli medzi susedmi a ďalšími spoluobčanmi vedené rozhovory o tom, či sa N. M. dopustil trestnej činnosti alebo nie, pričom prevládala všeobecný názor, že keď bolo voči nemu vznesené obvinenie a že ho vyšetruje polícia, že u neho zasahovali kukláči tak určite sa nejakej trestnej činnosti dopustil. N. M. do začatia trestného stíhania žil normálny kľudný rodinný život, vlastný človeku bývajúcemu na dedine. Zapájal sa do rôznych spoločenských aktivít, školských aktivít ich dcéry, športových podujatí a podobne. Navštevoval kostol, avšak po začatí trestného stíhania pod tlakom verejnej mienky bol z týchto aktivít do značnej miery vylúčený. Stal sa z neho uzavretý človek a takisto aj celá jeho rodina sa stala uzavretou. Prestal sa stýkať so svojím okolím ako aj ďalší členovia jeho rodiny a v podstate došlo k jeho uzavretiu a vyhýbaniu sa stretnutiu so svojím okolím. Obdobne tomu bolo aj v jeho profesijnom živote, keď do roku 2005 vykonával 17 rokov činnosť colníka a z toho 9 rokov bol psovodom, čo bola aj jeho záľuba. K jeho práci neboli zo strany zamestnávateľa vznesené žiadne výhrady, avšak po vznesení obvinenia bol tento postavený mimo službu. Nadriadení sa k nemu začali správať negatívne a takisto to bolo aj zo strany kolegov, ktorú skutočnosť potvrdil sám N. M. ako aj jeho manželka a tiež aj svedok B. C., ktorý bol jeho kolegom v službe. Aj po oslobodzujúcom rozsudku sa nadriadení voči N. M. správali negatívne, pridelovali mu podradnú prácu. Keď sa domáhal zrovnoprávnenia s ostatnými kolegami, tak bol opakovane pri výkone svojej práce kontrolovaný, lebo stále u nadriadených pretrvával pocit, že tento je závadnou osobou a že sa môže opakovane dopustiť nejakého porušenia pracovných povinností. Ostatní kolegovia s ním takto nechceli ani nastúpiť do služby a pod takýmto sústavným, pretrvávajúcim tlakom aj zo strany zamestnávateľa N. M. ukončil služobný pomer v roku 2008. Sekundárne malo trestné stíhanie aj následok na jeho ďalší život po ukončení profesie colníka. Tento si nemohol dosť dlhý čas zabezpečiť primeranú prácu. Trpel aj tým, že sa musel hlásiť na úrade práce v spoločnosti takých osôb, ktoré nemali záujem o prácu a ktoré sa iba formálne hlásili, že sa o túto uchádzajú, čo malo psychický dopad na osobu N. M.. Pod tlakom všetkých týchto okolností sa u N. M. začali prejavovať aj zdravotné problémy, mal zažívacie problémy a hlavne vysoký krvný tlak na ktorý sa v podstate od uvedených udalostí aj liečil sústavne. Všetky tieto vyššie popísané okolnosti mali podľa názoru súdu taký zásah do osobnostnej sféry N. M., že tento splnil podmienky aj pre priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, i keď táto ujma sa priznáva v zmysle § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. iba výnimočne. Keďže súd dospel k záveru, že táto výnimočnosť je v danom prípade daná priznaním žalobkyniam aj nemajetkovú ujmu, a to v sume 5.291,39 eur, ktorú sumu považoval vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za primeranú.

72. Čo sa týka výpočtu žalobcu, že tento si uplatnil náhradu za nemajetkovú ujmu tak, že dĺžku trestného stíhania v rozsahu 3 roky 3 mesiace, teda celkovo 39 mesiacov vynásobil sumou 330,- eur ako výšku vtedy aktuálnej minimálnej mzdy, čím dospel k celkovej sume 12.870,- eur súd si takýto výpočet neosvedčil. Súd mal za to, že takýto výpočet nie je v súlade s citovaným ustanovením § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a takýto výpočet na daný prípad nie je možné aplikovať.

73. Súd sa zaoberal v konaní aj obranou žalovanej a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Nemohol si osvojiť jej tvrdenie, že pre osvedčenie nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom a tiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť. Súd sa s týmito argumentmi už vo svojom odôvodnení zaoberal. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že súdna prax sa v tomto smere vymedzila v tom, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti - zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, čo žalovaná vo svojich vyjadreniach nezohľadnila.

74. Aj čo sa týka ďalšej obrany žalovanej, ktorú táto uviedla na pojednávaní dňa 13.02.2017 keď namietala, že nie je splnená procesná podmienka na konanie v uvedenej veci s odkazom na § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. súd mal za to, že aj táto obrana bola v konaní vyvrátená. S takýmto tvrdením súd nesúhlasí vzhľadom na prijatie zák. č. 412/2012 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 514/2003 Z. z. o

zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01.01.2013. Prvotná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná na Ministerstvo spravodlivosti SR, pričom stále sa žalobca domáhal nároku na náhradu škody voči Slovenskej republike, zastúpenej týmto ministerstvom. Následne Ministerstvo spravodlivosti SR vec postúpilo na vybavenie Ministerstvu vnútra SR s odôvodnením, že posúdenie uvedených vecí patrí do pôsobnosti tohto ministerstva s poukazom na § 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z..

75. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania žiadosti, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR vo veci aj konalo a oznámením zo dňa 23.06.2009, ktoré bolo doručené 08.07.2009 oznámilo, že žiadosti o prerokovanie nároku nevyhovelo. Aj keď je pravdou, že táto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola zaslaná aj na Generálnu prokuratúru SR, Ministerstvo vnútra SR však podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania žiadosti bolo orgánom, ktorý vo veci začal konať ako prvý, čím založil príslušnosť konať v mene Slovenskej republiky. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ak žiadosť bola podaná na oboch orgánoch, tak na Ministerstve vnútra SR ako aj na Generálnej prokuratúre SR je príslušný konať ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania žaloby ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania žaloby lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. O žiadosti o predbežné prerokovanie nároku síce konalo Ministerstvo vnútra SR, ale žiadosť bola podaná a doručená Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 19.03.2009 (§ 4 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.) účinky uplatneného nároku takto zostávajú zachované. Dňa 08.07.2009 bolo žalobcovi doručené oznámenie Ministerstva vnútra SR, že jeho žiadosti nevyhovuje, čím mu podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. platného v čase podania žaloby vznikol nárok domáhať sa uspokojenia nároku súdnou cestou, čo aj urobil, a to dňa 02.06.2011, kedy podal žalobu na Okresný súd Michalovce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra SR. Do prijatia zák. č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 bolo na poškodenom na ktorý orgán podá žiadosť a ktorý orgán bude prípadne žalovať. Až zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 514/2003 Z. z. došlo k úprave zastúpenia Slovenskej republiky s tým, že od jeho účinnosti sa aplikuje znenie dané novelou. Nakoľko novela je procesnoprávnym predpisom a neobsahuje prechodné ustanovenia je súd povinný aplikovať procesné právo účinné v čase jeho rozhodovania.

76. Žalobkyne vo svojom poslednom podaní zo dňa 05.10.2020, ako aj na samotnom poslednom pojednávaní 27.07.2021 uviedli, že v tomto konaní si uplatňujú titulom náhrady účelne vynaložených nákladov trov konania vzniknutých v trestnom konaní, titulom právnej pomoci v súvislosti s obhajobou N. M. 4.708,61 eur, titulom škody 416,24 eur a titulom nemajetkovej ujmy 12.870,- eur, spolu 17.994,50 eur. Súd priznal žalobkyniam z uvedenej sumy náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých v pôvodnom trestnom konaní titulom obhajoby nebohého N. M. v sume 4.708,61 eur, ako aj náhradu skutočnej škody vo výške 416,24 eur tak, ako je vyššie vyčíslená tak ako pozostáva z položiek, ktoré sú v predchádzajúcich častiach rozsudku uvedené. Čo sa týka nemajetkovej ujmy súd dospel k záveru, že v danom prípade je dôvodná výška nemajetkovej ujmy v sume 4.947,61 eur a túto výšku nemajetkovej ujmy žalobkyniam priznal so zohľadnením výpovedí citovaných svedkov, ktorí preukázali neoprávnený zásah práve v príčinnej súvislosti s trestným konaním nebohého N. M. do jeho rodinného, spoločenského, pracovného života tak, ako to jednotliví svedkovia vo svojich výpovediach uviedli. Súd takto súhrne priznal žalobkyniam titulom nemajetkovej ujmy, ako aj titulom náhrady škody sumu 10.124,85 eur.

77. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že ich náhradu úspešným žalobkyniam priznal. Pri výpočte náhrady trov konania súd vychádzal z celkovej uplatnenej sumy v konečnej výške 17.994,85 eur (12.870 + 416,24 + 4.708,61). Túto sumu delil číslou 100, čím dospel k sume 179,94 eur, ktorá predstavuje 1 % z uplatnenej sumy, keďže žalobkyne boli úspešné v sume 10.124,85 eur súd túto sumu delil sumou 179,94 eur, čím dospel k výslednej sume, a to 56,26 %, ktorá predstavuje percento úspechu žalobkyň. Následne od 100 % súd odpočítal hodnotu úspechu, a to 56,26 %, čím dospel k výslednej hodnote 43,74 %, ktorá suma predstavuje neúspech. Rozdiel medzi úspechom žalobkyň - 56,26 % a ich neúspechom - 43,74 % predstavuje 12,52 %, ktorá výsledná hodnota predstavuje aj percento trov konania, ktoré súd žalobkyniam v tomto konaní priznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.